

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακιστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐξερέομεν καὶ πάλιν ἴστην γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἑνῆκκόσα καὶ δεκακοκτὴ,
νάσαι τὸ Ταμίειο σ' ἑλως ἀνοικτὸ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐθθείας πρόσθε.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὅτι ὁ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη—δέ κ' ἀφράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς ἐθμοῦ σου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μέ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείον τέλει.

Νοεμβρίου δεκάτῃ καὶ ἑβδόμῃ,
καὶ ἄλλοι νόμοι θὰ γίνουσι νόμοι.

Χίλια τετρακόσα δύο καὶ σαράντα,
τώρα πιά θ' ἀνέβῃ μία καὶ ἄλλη ράντα.

Ἡ θυὰς μὲ πόνο ψάλλει
τῆς Δουαδικῆς τὸ χάλι.

Φ.— Κύττα πὸς φρουάτουν ἐθνη καὶ λαοὶ ξητοῦν
[καινά,

Ἐλευθερίας παντοῦ παιᾶνες,
Βασιλεῖς καὶ Μεγιστᾶνες;
πέφκουν τώρα τὰ βουνά.

Κάθε κύριος ἱπότης,
κάθε κραταιὸς δεσπότης
σ' ἕνα τέτοιο ξαφνικὸ
ἔχουν πάθει παιγικὸ.

Ποῦ τοῦ Πρώσου Σακαράκα
κορυβαντιῶνα σμήνη;
βλέπω κατὰ γῆς καὶ ἔκεινη
τὴν Αὐστριακὴ καζάκα.

Βλέπ' ἔδω καὶ βλέπ' ἔκει...
πάει καὶ ἡ Δουαδική,
ποῦ τὴν ἐφλεγ' ἕνας πόθος νάσαι τῶν μικρῶν προ-
(στάτης

καὶ τοὺς σκλάβους νὰ λυτρώνη,
καὶ οἱ λαοὶ νὰ κλίνουσι γόνυ
πανευδαίμονες ὑπεροστά της.

Τὶ κακὸ, τὶ δυστυχία,
τέτοια πρώτης Μοναρχία
νὰ διαλυθῇ προσφάτως
καὶ νὰ πῆη κατὰ κράτος.

Ποῦ καὶ Ἄψβουργοὶ καὶ Μαργάροι;
πήρανε καὶ αὐτοὶ ποδάρι
καὶ ἔσαρώθησαν' στὴ μπόρα.

Κι' ὁ μικρὸς καὶ ὁ σκλαβοῦμένος
καὶ καθεὶς συρροισμένος
ποῦ θὰ καταφεύγῃ τώρα;

Σὲ ποῖον τώρα θὰ στενάξῃ
καὶ θὰ πῆη καὶ θὰ φωνάξῃ
τὰ μικρὰ παραπόνα του
καὶ τὰ τόσα βῆσανά του;

Κι' ὁ Ἡερικλίτες κλαίων
Στέμματα Βασιλείων.

Π.— Τὶ κακὸ, τὶ δυστυχία,
νὰ γαθῆ μὲ Μοναρχία,
ποῦ τὰ τόσα της ἔλει τὰ σκορποῦσε μετὰ φηγάρια,
ποῦ γὰρ λευθεραῖς εὐφορίαι,
καὶ ἔθανάτωσε τὸν Ρήγα,
γατ' ἴφωναξ' σ' αὐτὰ της; ἕως ποῦτε, παλλημάρι;

Κι εἶπε τότε στὸν Φεραῖον: ἐγὼ φθάνας μοναχῆ
ἀλυτρώτους νὰ λυτρώνω
καὶ λαὸν ν' ἀνάπτω φάσιν
σῶμα, πνεῦμα καὶ ψυχῆ.

Γιὰ μικροὺς καὶ γι' ἀσθενεῖς
ἐγὼ γίνομαι θυσία,
καὶ δὲν θ' ἀρνηθῆ κανεὶς
τὴν δική μου προστασία.

Ἄσ' ὄλους Ἄλευθεριά χρυσῆ,
κι εἶναι περιττόν καὶ σὺ
Ἄλευθεριάς νὰ βγαίνης ψάλτης.

Καὶ μὲ ρίμαις φλογεραῖς
νὰ μοῦ φέρνῃς συμφοραῖς,
νὰ μοῦ γίνωσ' ἐφιάλτης.

Ἦθελεν ἡ Μοναρχία σώνει καὶ καλὰ μονόχη
τῆς σκλαβιάς τὴν προστασία γιὰ προνομίῳ της νάχη,
καὶ γιὰ τοῦτο καὶ τὸν Ρήγα
μὲ θυμὸ τὸν ἐκνήγα
καὶ τὸν εἶχε στὸ στομάχι.

Ἔως ὅτου τοῦ Φεραίου δὲν ἠκούσθη πλέον ῥίμα
κι ἔπεσε κι' ὁ ψάλτης θῦμα
τῆς κοσμοφιλοῦς Αὐστρίας,
ἐμπνευσμένης ἱεραίας
τῆς Θεᾶς Ἐλευθερίας.

●. — Μὲς στῆς κούρας τῆς πολλαῖς
μόνον ὅσα τώρα λὲς
φαίνονται σ' ἐμέν' ἀλήθεια,
κι' ὅλα τάλλα κολοκῆθια.

Ἡ διαλυθεῖσ' Αὐστρία
Δίκαιον, Ἐλευθερία,
κι' ἀσθενῶν παρηγορία.

Ἄστῆς σκλαβιάς τὰς δυστυχίας
ἢ φροντίς τῆς Μοναρχίας
ἦτον ὑπεραρκετή.

Καὶ γιὰ τοῦτο, βρὲ μουρμούρη,
οἱ Φεραῖοι τροβαδοῦροι
ἦσαν ἄλλως περιττοί.

Κι ἔκανε πολὺ καλὰ
τὸν Φεραῖο νὰ σκοτώσῃ,
κι' ἀπὸ τοῦτον τὸν μελεῖ
τοὺς Ραγιαδες νὰ γλυτώσῃ.

Π. —

Κοῖμα κοῖμα νὰ χαθῆ
κι ἔτσι νὰ διαλυθῆ
τῶν Ἀφβούργων τὸ συνάφι.

Κι ἔμα χερί τώρα πλέιν
ἀπὸ βίβλους Βασιλέων
βλέπω νὰ τοὺς διαγράφη.

Κορώναις ἔακουσμέναις,
ἀτίμητα στολιδία,
τῆς βλέπω πεταμέναις
σὲ ῥάκη καὶ σκουπίδια.

Κανένας πᾶ δὲν ἔχει τι νὰ πῆ...
σήμερα τοῦ παντός ἀνατροπῆ,
κι' ἀήτητοι Μονάρχαι δίχως Θρόνο
τοῦ Κόμητος τὸν τίτλο πέφτουν μόνο.

Ἐκεῖν' οἱ σελαγίζοντες δεσπῶται
περνοῦν· σὰν τοὺς ἄλλους ἰδιώται,
καὶ σήμερα φοροῦν ἕψηλά καπέλα,
κι' ἔγιναν μία τζόγια, μία τρέλλα.

Καὶ κἀτι Σακαράκηδες, ποῦ χρόνια
δὲν ἔπαιναν τὸν κόσμον ν' ἀπειλοῦν,
χωρὶς σταθιά καὶ κρήνη καὶ γαλόγιε
σὲ θηριοτροφεῖα τοὺς σφαλοῦν.

Καὶ τοῦ Φεραίου σήμερα τοὺς στίχους
σὲ πρόσωπα τυράνων τοὺς τινάζουν,
καὶ τοὺς παλῆους θυμολοῦνται Μετερνίχους
κι' ἀνάθεμα σ' τὴ μνήμη των φωνάζουν.

Ἄ Φασουλῆς παραληρῶν
μὲ τόνον κᾶπως κλαυθμηρῶν.

Μετερνίχους Αὐστρία,
ὁποῦ Λάμιας ἰδεώδη
μὲ τὴν ἄλλη συμμορία
σ' ἔσηκώσανε στὸ πόδι.

Καταλυτῆμένος πῆγα
ἐμπρὸς σ' ἄγαλμα τοῦ Ρήγα,
καὶ μὲ μάτια δακρυσομένα
τὸν ἐρώτησα γιὰ σένα.

Μὰ δὲν θέλησε τὸ θῦμα
μ' ἕνα λόγο, μὲ μᾶ ῥίμα
παντελὲς ν' ἀποκριθῆ

Μόνον σήκωσε τὸ χερί
κατὰ τὰ δικά σου μέρη
ἴσως γιὰ νὰ σ' εὐχήθῃ.